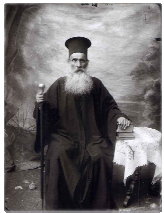

Ποιος είναι ο πετυχημένος Ιερέας;

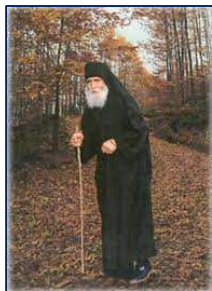
Η επιτυχία του Ιερέως είναι να συνάζει τον λαό του Θεού στην Θεία Λειτουργία και να τον καλεί στο Τραπέζι του Θεού, την Αγία Τράπεζα, για να λάβει την Θεία Τροφή, την Θεία Κοινωνία του Σώματος και Αίματος του Χριστού.

Ο Γόρτυνος Ιερεμίας

«Άντε να λείψετε, χαμένοι άνθρωποι!»

Τέτοια κληρονομιά που μας έχει αφήσει ο Χριστός δεν έχουμε δικαίωμα να την εξαφανίσουμε στις μέρες μας. Θα δώσουμε λόγο στον Θεό. Εμείς, το μικρό αυτό έθνος, πιστέψαμε στον Μεσσία, μας δόθηκε η ευλογία να διαφωτίσουμε όλον τον κόσμο. Η Παλαιά Διαθήκη μεταφράστηκε στην ελληνική γλώσσα εκατό χρόνια πριν από την έλευση του Χριστού.

Οι πρώτοι Χριστιανοί τι τράβηξαν! κινδύνευε συνέχεια η ζωή τους. Τώρα τι αδιαφορία υπάρχει!... Ενώ ανώδυνα σήμερα, χωρίς να κινδυνεύει η ζωή μας, μπορούμε να διαφωτίσουμε τα έθνη, να γινώμαστε πιο αδιάφοροι; Άν σήμερα έχουμε λιγάκι ειρήνη, ξέρεις τι έχουν τραβήξει οι παλιοί; Ξέρεις πόσοι θυσιάστηκαν; Τώρα τίποτε δεν θα είχαμε, αν δεν θυσιάζονταν εκείνοι. Και κάνω μια σύγκριση: πώς τότε, ενώ κινδύνευε η ζωή τους, κρατούσαν την πίστη τους, και πώς τώρα, χωρίς καμιά πίεση, όλα τα ισοπεδώνουν! Όσοι δεν έχουν χάσει την εθνική τους ελευθερία, δεν καταλαβαίνουν. Τους λέω: «Ο Θεός να φυλάξει να μην έρθουν οι βάρβαροι και μας ατιμάσουν!» και μου λένε: «Και τι θα πάθουμε;» Ακούς κουβέντα; Άντε να λείψετε, χαμένοι άνθρωποι! Τέτοιοι είναι οι άνθρωποι σήμερα. Δωσ' τους χρήματα, αυτοκίνητα, και δεν νοιάζονται ούτε για την πίστη ούτε για την τιμή ούτε για την ελευθερία.

Την Ορθοδοξία μας σαν Έλληνες την οφείλουμε στον Χριστό και τους αγίους Μάρτυρες και Πατέρες της Εκκλησίας μας· και την ελευθερία μας την οφείλουμε στους ήρωες της Πατρίδας μας, που έχυσαν το αίμα τους για μας. Αυτήν την αγία κληρονομιά οφείλουμε να την τιμήσουμε και να την διατηρήσουμε και όχι να την εξαφανίσουμε στις μέρες μας.

Είναι κρίμα να χαθή ένα τέτοιο έθνος! Και βλέπουμε τώρα, όπως πριν αρχίσει ένας πόλεμος στέλνουν ατομικές προσκλήσεις, έτσι και ο Θεός με ατομικές προσκλήσεις μαζεύει ανθρώπους, για να κρατηθεί κάτι και να σωθεί το πλάσμα Του. Δεν θα αφήσει ο Θεός, αλλά πρέπει και εμείς να κάνουμε ό,τι μπορούμε ανθρωπίνως και για ό,τι δεν μπορούμε να κάνουμε ανθρωπίνως, να κάνουμε προσευχή να βοηθήσει ο Θεός.

Γέροντας Παΐσιος

ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ

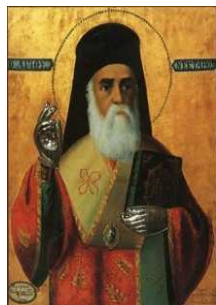
Μηνιαία Έκδοση του Ιερού ενοριακού Ναού
Αγίου Νικολάου του Νέου Θηβών

Τηλ.& fax 2262024282

www.INAgiouNikolaouTouNeou.gr • E-mail: osiomnikolaos@gmail.com

ΕΤΟΣ ΙΑ' • ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2012 • ΑΡΙΘΜ.ΤΕΥΧΟΥΣ 105

Η ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΕΥΓΕΝΕΙΑ

Οι χριστιανοί έχουν χρέος, σύμφωνα με την έντολή του Κυρίου, να γίνουν άγιοι και τέλειοι. Η τελειότητα και η αγιότητα χαράσσονται πρώτα βαθιά στην ψυχή του χριστιανού, και από εκεί τυπώνονται και στις σκέψεις του, στις επιθυμίες του, στα λόγια του, στις πράξεις του. Έτσι, η χάρη του Θεού, που υπάρχει στην ψυχή, ξεκύνεται και σ' όλο τον έξωτερικό χαρακτήρα.

Ο χριστιανός οφείλει να είναι εύγενικός με όλους. Τα λόγια και τα έργα του να αποπνέουν τη χάρη του Αγίου Πνεύματος που κατοικεί στην ψυχή του, ώστε να μαρτυρείται η χριστιανική του πολιτεία και να δοξάζεται το όνομα του Θεού. Όποιος είναι μετρημένος στα λόγια, είναι μετρημένος και στα έργα. Όποιος ξεετάζει τα λόγια που πρόκειται να πει, ξεετάζει και τις πράξεις που πρόκειται να εκτελέσει, και ποτέ του δεν θα υπερβεί τα όρια τής καλής και ενάρετης συμπεριφοράς.

Τα χαριτωμένα λόγια του χριστιανού χαρακτηρίζονται από λεπτότητα και ευγένεια. Αυτά είναι που γεννούν την αγάπη, φέρνουν την ειρήνη και τη χαρά. Αντίθετα, η άργολογία γεννάει μίσση, έχθρες, θλίψεις, φιλονικίες, ταραχές και πολέμους.

Ας είμαστε λοιπόν πάντοτε εύγενικοί. Ποτέ από τα χείλη μας να μη βγει λόγος κακός, λόγος που δεν είναι αλατισμένος με τη χάρη του Θεού, αλλά πάντοτε λόγοι χαριτωμένοι, λόγοι αγαθοί, λόγοι που μαρτυρούν την κατά Χριστόν ευγένεια και την ψυχική μας καλλιέργει

Αγ.Νεκτάριος

Η ΣΑΡΑΚΟΣΤΗ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

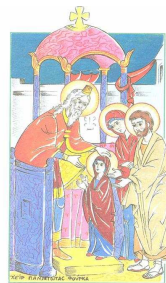
Απο την Πέμπτη 15 Νοεμβρίου άρχεται η νηστεία των Χριστουγέννων καθώς και το Ιερό Σαρανταλείτουργο με σκοπό την πνευματική μας προετοιμασία για την Μεγάλη Δεσποτική Εορτή. Κατά την Περίοδο αυτή καταλούμε ψάρι μέχρι τις 17 Δεκεμβρίου αλλά όχι γαλακτοκομικά.

Παλαιά Αγιορείτικη παράδοση αναφέρει ότι η κατάλυση ψαριού ξεκινά από τις 21 του μηνός ανήμερα των Εισοδίων προς τιμήν Της Κυρίας Θεοτόκου.

Να υπογραμμίσουμε εδώ την επιστροφή της καλής μας διάθεσης έναντι του πνευματικού κόπου για την νηστεία αλλά και της ανάγκης για τον τακτικό εκκλησιασμό μας κατά την τέλεση του Σαρανταλείτουργου.

Καλή Σαρακοστή.

ΕΙΣΠΝΟΕΣ ΑΙΩΝΙΟΤΗΤΑΣ

Τα Εισόδια της Παναγίας μας ως γίνον αφορμή να προετοιμάζουμε κ εμείς τα δικά μας «εισόδια» στον Ναό, όταν ερχόμαστε για να εκκλησιασθούμε και να κάνουμε εισπνοές αιωνιότητος από τη Βασιλεία του Θεού. Στοιχείο σημαντικότερο της πνευματικής μας ζωής είναι η παρουσία μας εδώ στην ζεστή αγκαλιά του Ι. Ναού. Όταν περνάμε το κατώφλι της Εκκλησίας νοιώθουμε ότι μπαίνουμε σε έναν άλλον κόσμο και πραγματικά Τύπος και σύμβολο του Ουρανού είναι ο Ναός ο οποίος είναι και καράβι που μας οδηγεί σε ασφαλές λιμάνι.

Τρίτη 20 Νοεμβρίου 2012

8.00 μ.μ -12.30 ν.

Α Γ Ρ Υ Π Ν Ι Α

για ΤΑ ΕΙΣΟΔΙΑ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΜΑΣ

Το μεγαλείο της Ελληνικής ψυχής

Είναι γεγονός. Συνέβη τον Μάιο ιου 1941 σιήν οδό Πανεπιστημίου, μπροστά σε εκατοντάδες μάτια θλιμμένων Αθηναίων και τό άγριο βλέμμα δεκάδων οπλισμένων Γερμανών. Τό έκανε γνωστόν, πρίν από λίγα χρόνια, χριστιανικό έντυπο. Ένα καμίονο γεμάτο από εξαντλημένους, πεινασμένους Νεο ζηλανδούς αιχμαλώτους στρατιώτες, έχει σταματήσει στην άκρη τού δρόμου. Έκει κοντά ένα ελληνόπουλο, ηλικίας 17-19 χρόνων, με φθαρμένα ρούχα, κρατάει ένα μεγάλο ξύλινο δίσκο, τόν «ναβλά», όπως τό λέγανε, γεμάτο κουλούρια προς πώληση. Δέν είχε έσκήψει ακόμη τό μεγάλο μαρτύριο της γνωστής πείνας της Κατοχής. Στέκεται ακίνητο. Κοιτάζει με συμπάθεια τούς αιχμαλώτους, με προβληματισμό τούς Γερμανούς. Πάιρνει τήν μεγάλη απόφαση. Χωρίς νά δειλιάσει προχωρεί και αδειάζει δη τήνπραμάτεια του στό αυτοκίνητο με τούς αιχμαλώτους. Οί Γερμανοί άγριεύουν, αλλά σαστίζουν, δέν έπεμβαίνουν και ό μικρός ίίρωας της αρετής άπομακρύνεται ήρεμα και διακριτικά.

Τότε τόν πλησιάζει ένας καλοντυμένος μεσήλικας κύριος, βγάξει τό πορτοφόλι του και ρωτάει πόσο στοιχίζουν τά κουλούρια. Ό νεαρός άπαντά: «Μά εγώ κύριε δέν τά πούλησα, τά φίλεψα». Τά «φίλεψα», μία όμορφη λέξη πού συνήθιζαν παλαιότερα, αντί τής λέξεως έδώρησα. Ένώ ό μικρός κουλουροπώλης χανόταν σέ μία πάροδο, ό χρονογράφος μάς διέσωσε ένα ακόμη στοιχείο τής ταυτότητάς του, τό μικρό του όνομα «Σωτήρης», δταν ένας άλλος νεαρός τού φώναξε, «γείά σου, Σωτήρη παλληκάρη». Ηρωϊκές πράξεις τής εποχής εκείνης, πού ξεπηδούσαν από ευγενικές ψυχές, χαριτωμένες από τόν Θεό.

